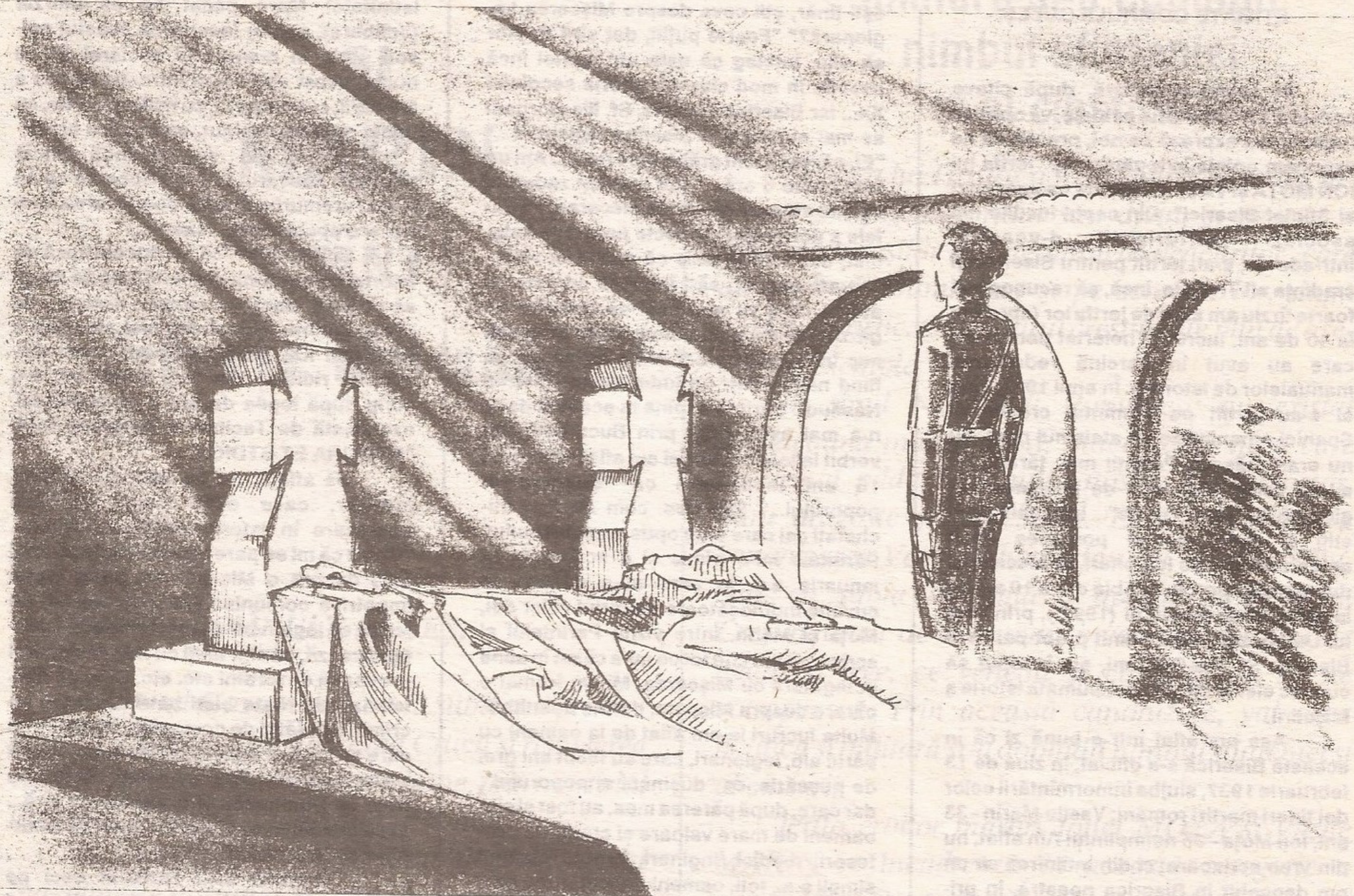
AMINTIRI SFINTE

După înhumarea celor doi martiri, Moța și Marin, în curtea Casei Verzi, adică din 1937 pînă în februarie 1938, cînd Casa Verde a rămas pe mîinile cine știe cui, prin arestarea Căpitanului și risipirea celor ce locuiau acolo, garda de onoare n-a încetat să existe permanent, 24 din 24 de ore, și candela nu s-a stins.

La cele patru colțuri, pe prima treaptă a mormîntului, stăteau în poziție de drepți, nemișcați, patru legionari. De obicei, studenți din organizația de tineret F.D.C. (Frățiile de Cruce). Garda se schimba din două în două ore. Majoritatea acestor tineri, care asigurau gărzi de onoare, locuiau la Casa Verde.

La parter se amenajase bucătăria, sufrageria, o sală de lectură și studiu, iar alături, lîngă intrarea principală, o librărie cu materiale documentare și cărți legionare, fotografii și tablouri ale martirilor și eroilor Legiunii. Librăria era plină toată ziua. La primul etaj era locuința Căpitanului. La al doilea, o mare sală de consiliu unde, ori de cîte ori era nevoie, se întîlneau senatorii și elita Mișcării, chemați de Căpitan. La mansardă, un dormitor unde se odihneau locuitorii Casei Verzi și diverși legionari veniți din țară cu diverse treburi în Capitală.

Tot acolo eram stabiliți și noi, cei 12 copii pe care Căpitanul ne alesese să deservim cooperativa din București. Noi, la vreo 400 de metri de Casa Verde, cu două sectoare: Coloniale și manufactură.

Îmi amintesc cu emoție cum într-o seară, destul de tîrziu, a intrat în sala de lectură Doamna Codreanu. A ocolit cu privirea încăperea și, dînd cu ochii de mine, m-a chemat cu un semn. Era atît de bună și de frumoasă și o iubeam cu dragostea copilului strein.

În timp ce-mi potrivea căciulița pe cap, mi-a zis:

- Tudorică, am rămas fără pîine! Trebuie să pun masa. Căpitanul e flămînd, mai aveți la prăvălie?

- Avem!

- Du-te, te rog, și adu-mi două pîini!

Se lăsase noaptea. Pînă la magazin nu era prea departe. Pe stradă era întuneric și pe mine nu mă prea înghesuia curajul. Dar din moment ce Căpitanul trebuia să mănînce...

Nu m-am oprit din fugă. Am deschis repede obloanele, ușa; am aprins lumina și am ales două pîini frumoase. Tot în fugă am venit înapoi, am urcat la etajul unu.

Cînd să sun, ușa s-a deschis și m-a întîmpinat cu:

- Ce respiri așa repede? Ai fugit?

- Da, Căpitane!

A zîmbit înțelegător, mi-a mulțumit și a închis ușa încet.

Am rămas cîteva clipe, tăcut, înfiorat. Întotdeauna întîlnirea cu EL îmi provoca - și nu numai mie - un sentiment de dragoste și respect, de supunere și disciplină legionară.

În noaptea aceea trebuia să fac de gardă la mormînt în schimbul de la 4 la 6 dimineața. Am fost trezit de plantonul de serviciu și m-am îndreptat vioi spre mausoleu. După ceremonialul stabilit, mi-am luat locul controlîndu-mi poziția, în colțul din dreapta-spate. În față, doi tineri studenți în uniforme.

Peste vreo oră s-a aprins lumina la ieșirea dinspre curte, s-a auzit zgomotul deschiderii ușilor garajului - Ilarie pregătea mașina.

Mormîntul era situat la 50 de metri în partea de răsărit a Casei Verzi la care se ajungea pe o alee acoperită cu pietriș mărunt.

Se apropia cu pași rari, cu "Rarău" (un cîine ciobănesc), gudurîndu-se pe lîngă el, Căpitanul. Copleșit de gînduri, s-a apropiat de crucea pe care și-a răzimat brațul stîng. A îngenunchiat și, vreme de 10-15 minute, s-a rugat în tăcere. Era în zori. De la locul unde eram postat, i-am văzut fața; era transfigurat. Atîta durere îi stăruia pe chip că mi s-a făcut

inima cît un purice. Am respirat adînc. Să nu-și arunce privirea spre mine, cumva. Nu s-a uitat nicăieri. Privea în el, în jalea care-l învăluia ori de cîte ori venea la mormîntul iubiților lui camarazi de luptă și jertfă, Moța și Marin.

A mai stat în genunchi o vreme, apoi s-a ridicat greu, închinîndu-se pios și s-a îndepărtat încovoiat parcă spre poartă. S-a urcat în mașina care a demarat repede pe strada goală.

La ieșirea din schimb, m-am dus direct la comandantul Clement - un bărbat blond și slab, care era inginer și care se ocupa cu administrarea tuturor treburilor gospodărești de la Casa Verde.

- Camarade Comandant!

- Ce-i Iedule?

- Vă rog să nu mă mai puneți de gardă cînd vine la mormînt Căpitanul.

- De ce dragă?

- Nu știu! Mi-e așa, parcă frică! Azi dimineață l-am văzut plîngînd!

Comandantul legionar Clement, un bucovinean cu un suflet de sfînt, a zîmbit duios și m-a mîngîiat înțelegător.

- Bine! Dacă tu vrei așa!

Zilnic se aduceau mormane de flori și mereu a doua zi se înlocuiau cu altele proaspete. Grupuri de tineri din toată țara soseau în pelerinaj la cei care-și jertfiseră viața pe pămîntul Spaniei în slujba credinței în Hristos și slava Bisericii sale. Se opreau cîteva minute, aprindeau o lumînare, lăsau buchețelul de flori, salutau și se îndepărtau cu ochii umezi.

Aceasta se petrecea zilnic; cît am stat acolo, adică din sept. 1937 și pînă în febr. 1938.

Comandantul Clement a fost împușcat la Vaslui, împreună cu Ing. Gheorghe Clime, luptător și el în Spania, șeful partidului "Totul pentru Țară", după moartea Generalului Cantacuzino-Grănicerul, cu Neculae Totu, și acesta unul din luptătorii din Spania, și cu alte cîteva sute din elita Mișcării, suprimați de cei care nu au înțeles și n-au vrut să înțeleagă rolul Legiunii în transformarea sufletului românesc.

Mausoleul unde crucea masivă de stejar străjuia salvată ca prin minune de la incendiul care avusese loc în vara lui '37 și care arsese toate podoabele exterioare, se sprijinea pe 4 căpriori carbonizați la o înălțime de vreo 6 metri.

La Casa Verde era o atmosferă pe care numai cine a trăit-o o poate înțelege; e greu de descris. Poate numai la Aiud, în temnița unde și-au topit zilele mii de legionari, am mai întîlnit ceva asemănător.

Să nu fiu înțeles greșit. E vorba de starea de suflet a fiecăruia.

E vorba de dragostea de frate, pentru celălalt. E vorba de dragostea creștină trăită în toată plinătatea ei conform învățăturilor Bisericii, educației și moralei legionare.

În ziua în care-l rugasem pe comandantul Clement să mă pună de gardă cînd nu venea Căpitanul, pe la prînz, greblam pietrișul mărunt împrejurul mausoleului, strîngînd resturile de flori aduse în ziua precedentă.

Dinspre poartă se îndreptau spre locul de odihnă al celor ce căzuseră la Majadahonda, între alte grupuri de tineri, doi oameni mai aparte, unul înalt, puțin adus de spate, cu o barbă aproape roșcată, cu pași mari, elastici, și celălalt, un bărbat slăbuț, cu o figură distinsă, senină. Au stat puțin la o distanță de cîțiva metri privind crucea de la înălțime, după care au îngenunchiat, zguduiți de o puternică trăire interioară pe care căutau să o stăpînească; s-au ridicat greu ca să plece și mai greu, de la locul unde odihneau cei doi care căzuseră lîngă ei în luptă.

I-am cunoscut imediat. Îi întîlnisem cu două luni în urmă la Carmen-Sylva. Erau Bănică Dobre și prințul Alecu Cantacuzino, Comandanți legionari scăpați ca prin minune, răniți și ei în iadul de la Majadahonda.

Au trecut atîția ani, dar momentul a fost așa de mare că mi s-a întipărit în minte și-n suflet pentru totdeauna.

I. TUDOR
Membru A.F.D.P. Filiala Craiova